

Udvalget foreslaar, at Størrelsen af den Garanti, der paalignes hver undertegnende Stat, skal fastsættes omtrent paa Grundlag af dens Bidrag til Forbundet.

Hvis der gives Stater, som ikke er Medlemmer af Forbundet, Adgang til at deltage, maa deres Andel beregnes paa et tilsvarende Grundlag.

Hvis saaledes f. Eks. den Maximumssum, som Regeringerne bestemmer, det vil være ønskeligt at garantere i Tilfælde af Angreb, udgør 50 Millioner £, vil det efter dette System være nødvendigt, at hver Medlemsstat garanterer et Beløb, som svarer til omkring halvtredsindstyve Gange dens nuværende aarlige Bidrag til Forbundet.

Det er klart, at denne Sum udgør et Maximum: Raadet vil kunne bestemme, at i et givet Tilfælde, f. Eks. 30 Millioner £ vil være tilstrækkeligt; i dette Tilfælde vil de forskellige Garantier, idet de bevarer de samme Procentsatser og de samme Forhold, kun medføre $\frac{3}{5}$ af den Garantiforpligtelse, der vilde være paalignet de forskellige Stater, hvis Raadet havde fastsat Maximumssummen.

En undertegnende Stat skal saaledes ifølge de nævnte Tal ikke forpligte sig til at betale en stor Sum beløbende sig til 50 Gange dens Bidrag til Forbundet, men kun til de Summer, der svarer til den aarlige Udgift til et Laan af denne Størrelse, og det kun, hvis den laantagende Stat selv ikke har kunnet opfylde sine Laaneforpligtelser, og kun i den Udstrækning, hvori dette ikke er sket. Og Forholdet er endvidere det, at der ikke er nogen fælles Garanti; men hver Stat, der garanterer, er kun ansvarlig for den Del af Udgifterne, som er den paalignet ved hvert Bevis.

Yderligere Garanti.

I Betragtning af, at krigsførende Landes Kredit ved Udbruddet af Fjendtlighederne er yderst ringe paa udenlandske Markeder, og at det internationale Pengemarked i Tilfælde af en stor Krise vil kunne blive udsat for en uheldig Rystelse, vil Offentligheden, førend den tegner et Laan i Overensstemmelse med Konventionens Bestemmelser, kræve Garantier i en mere koncentreret Form end de ovenfor nævnte. Desuden vil de Vanskeligheder og Forsinkelser, der foraarsages ved, at Garantierne er saa vidt fordelt, frembyde en alvorlig Hindring i Tilfælde, hvor selve Konventionens Aand kræver en hurtig Handling. Det foreslaas derfor at styrke Planen ved at skabe en yderligere Garanti, hvorved nogle faa undertegnende Stater, der er finansielt stærke, garanterer hele Beløbet overfor Laanyderne. Denne yderligere Garanti skal ikke udgøre en Garanti for et yderligere Beløb, men skal danne en yderligere Sikkerhed for det oprindelig fastsatte Beløb, d. v. s. halvtredsindstyve Gange det Beløb, som de undertegnende Stater yder som Bidrag til Forbundets Udgifter. Paa denne Maade vil i hvert enkelt Tilfælde det Laan, som optages af en Stat, der er Genstand for Angreb, blive sikret tre Gange:

- 1) af selve den laantagende Stat,
- 2) af alle, der har undertegnet Konventionen (første Garanti),
- 3) af visse undertegnende Stater, der er finansielt stærke (yderligere Garanti).

Spørgsmaalet om, hvilke undertegnende Stater der skal deltage i den yderligere Garanti, vil kunne gøres til Genstand for Forhandling mellem selve de finansielt stærke Stater, men Udvalget foreslaar, at i det mindste de Lande, der er permanent repræsenteret i Forbundsraadet, bør deltage.

Hver supplerende Garant skal i sit Land i den Udstrækning, i hvilken den deltager i den yderligere Garanti, paatage sig at lette den offentlige Tegning af de Laan, der er stiftet i Overensstemmelse med Konventionen.